Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Hoe De Oude Heks Neda De Maan En De Zon Stal

Er was eens, duizenden en duizenden jaren geleden, zo lang geleden moet het zijn want tegenwoordig hoort niemand nog ooit iets over deze heks, een oude heks genaamd Neda. Haar gewoonte was op haar bezemsteel te springen met een andere bezem in haar hand. Ze vloog door de lucht en veegde dan onderweg de spinnenwebben in de lucht weg, zoals zij ze noemde. Wat ze echt deed, was de kleine regenwolkjes wegvegen die de sterren als sluiers gebruikten als ze moe waren van het schijnen.
"Laat onze sluiers toch over ons gezicht blijven," zeiden de sterretjes, behoorlijk boos op de oude heks Neda.
"Wij willen de sluiers. Jij boze oude heks, ga weg, ga weg!"
Maar heks Neda lachte alleen maar

kakelend en ging verder met haar bezem en veegde de spinnenwebben weg. "Dwaze sterretjes," zei de oude heks Neda, "ze zouden in een zeer rommelig lucht leven als ik er niet was geweest. Ik moet elke nacht vegen. Als ik dat niet deed, zou de lucht gevuld zijn met spinnenwebben. 'Sluiers' inderdaad! Die dwaze kleine dingen kennen het verschil niet eens tussen een sluier en een spinnenweb."
Op een nacht droegen de sterren allemaal hun sluiers toen de oude heks Neda met haar bezem kwam en ze weer meesleurde, en de kleine sterren waren zo boos dat ze hun vriendelijke manieren vergaten. Velen van hen stormden op de oude heks Neda af, en schoten hun stralen recht in haar gezicht en deden haar knipogen en knipperen zodat ze niet meer kon zien waar ze heen ging. Ze botste recht tegen de maan aan, die net achter een wolk vandaan kwam om te zien wat er aan de hand was.

"Pas toch op waar je heen gaat, oude heks," riep hij.
De oude Neda liet haar bezem vallen en greep naar de maan, en ze greep hem vlak bij zijn neus.
"Hier, hier, hier! Laat mijn neus los!" riep hij, maar de oude heks

Neda liet niet los. Ze klampte zich vast en droeg hem naar haar huis, op de top van een hoge berg.
"Ik zal die dwaze sterren nu echt eens iets geven om over te huilen," zei de oude Neda, terwijl ze een donkere kast opendeed en de maan erin gooide.
"Ze zullen een tijdje geen maanlicht hebben, en als ik ook de zon te pakken kan krijgen, kan ik de dingen helemaal op mijn manier aan de hemel hebben en die domme sterren zullen spijt hebben dat ze vanavond zo onbeleefd tegen me waren."
De volgende dag, toen de zon scheen en er niet aan dacht dat hem ooit iets zou overkomen, zette de oude Neda haar rookkleurige bril op, haar hoge hoed en deed een lange, zwarte cape om.
Toen sprong ze op haar bezemsteel en vloog recht op de zon af. Natuurlijk sliepen de sterren en konden ze de zon niet waarschuwen, en de zon dacht dat het een zwarte wolk was die hij naar zich toe zag komen.
"Ah! Nu kan ik lekker een dutje doen," zei hij. "Hier komt een zwarte wolk waar ik me een tijdje achter kan verschuilen. Ik word zo slaperig als ik de hele dag schijn," en toen geeuwde de zon

om zich klaar te maken voor zijn dutje.
Maar er gebeurde iets, hij wist niet alleen wat, maar voordat hij de geeuw kon stoppen, voelde hij een schok, en toen werd hij bedekt met iets zwarts en suisde voort met een verschrikkelijke snelheid maar wist niet waarheen.
"Zo, ik denk dat ik nu de dingen naar mijn hand kan zetten," zei de oude heks Neda terwijl ze de zon onder haar cape vandaan haalde, die knipoogde en knipperde en zich afvroeg wat er toch met hem was gebeurd.
Ze smeet de zon in de donkere kast, bij de maan, en deed de deur dicht.

Natuurlijk werden de sterren wakker zodra het donker was, maar het werd meteen erg donker toen de oude Neda de zon stal, dus de kleine sterren schenen en knipoogden de hele nacht en de hele dag omdat de zon niet opkwam. Ze wisten nu niet wanneer de nacht voorbij was.
De volgende nacht twinkelden ze, de hele dag en de dag daarop weer, maar toen begonnen ze zo slaperig te worden dat ze hun heldere ogen niet open konden houden, en een voor een begonnen ze te knikkebollen.
"Ik vraag me af wat er met ons aan de hand kan zijn?" zei een ster, die probeerde wakker te blijven. "Dit is de langste nacht die ik ooit heb gezien."
"En ik vraag me af waar de maan is?" zei een ander. "Als we hem konden zien, zouden we misschien ontdekken waarom de zon zo lui is vanmorgen."

De oude heks Neda vloog rond, verborgen onder haar zwarte cape, en ze lachte in zichzelf toen ze hoorde wat de sterren zeiden.
"Ik kan jullie wel vertellen waar de zon en de maan zijn," zei ze terwijl ze haar cape afwierp en zichzelf aan de sterren liet zien. "Ik heb ze allebei opgesloten in een kast in mijn huis," en weg vloog ze op haar bezemsteel, de arme sterretjes sprakeloos achterlatend van verbazing.
"Er moet onmiddellijk iets gedaan worden", zei een ster. "Als we die oude heks de zon en de maan geven, wie weet wat er dan van ons zal worden."
"Maar wat kunnen we doen?" vroeg een andere ster. "Wij zijn hier in de lucht en het huis van de oude Neda staat op de top van een berg. Bovendien zal ze de zon en de maan nauwlettend in de gaten houden, dat kun je op rekenen. Wat kunnen we doen en wat zal er van ons worden? "

"Een van ons moet daarheen gaan en ze eruit laten", zei de eerste ster. "Wie van ons gaat? Dat is het eerste dat nu geregeld moet worden."

Een minuut lang antwoordde er niemand, en toen zei een heel klein sterretje verlegen: "Ik ben bereid om te gaan, maar ik ben zo klein dat ik niet denk dat ik echt iets goeds kan doen."
"Jij bent degene die moet gaan, gewoon omdat je klein bent", zei de eerste ster. "En nu zal ik je vertellen hoe het kan worden gedaan. Oude heks Neda zal hier vanavond zijn, daar kun je zeker van zijn, want ze is blij nu ze de zon en maan heeft en ze wil graag zien hoe ongelukkig we zijn."
"Als ze vanavond komt, moeten we veel ophef maken en huilen omdat we zo van streek zijn, en zeggen dat we niet meer weten wanneer het nacht of dag is, en haar smeken om ons te helpen. Ze zal dichtbij ons rondvliegen, en als ze heel dichtbij is, sterretje, dan moeten we nog harder jammeren en huilen en haar aandacht trekken, en dan moet sterretje op de bezemsteel springen vlak achter de oude heks Neda..."
"Oh Oh oh!" jammerden alle sterren. "Oh Oh oh!" want ze waren bang voor de oude Neda. Maar kleine ster jammerde niet; ze knipoogde en knipperde alleen maar en luisterde naar wat de eerste ster zei.
"Zoals ik al zei," vervolgde de eerste ster, "Kleine ster moet op de bezem springen vlak achter de oude heks Neda en dan haar ogen sluiten totdat de oude Neda bij haar huis op de top van de berg komt.
Natuurlijk moet ze dan stiekem één keer kijken, om te zien waar de oude heks heen gaat, en sterretje moet heel stil blijven tot de oude Neda naar bed gaat, want ze slaapt meestal overdag.
Als alles stil is en je zeker weet dat de oude heks Neda

slaapt, dan moet je heel voorzichtig en stil rondlopen tot je de kast vindt waar de zon en de maan gevangen worden gehouden en de deur openmaken."
"Maar wat heb je daar aan?" vroeg een ster. "Ze komen wel uit de kast, maar hoe komen ze ooit terug naar hun plaats in de lucht? De oude heks zal ze natuurlijk nooit brengen."
"Wacht maar, mijn lieve zuster, en ik zal je ook vertellen hoe dat kan worden gedaan", zei de eerste ster.
"Nadat je de zon en de maan hebt vrij gelaten, kleine ster, moet je je haasten naar de plek waar de oude heks haar magische bezem vasthoudt en erop springen. Strijk dan met de bezem drie keer in de ene richting en dan drie keer in de tegenovergestelde richting, en de bezem zal je gehoorzamen.
"Je moet echter voorzichtig zijn om de bezem maar in één richting glad te strijken totdat je de zon en de maan er veilig bij hebt. Maar wees nu stil, echt stil! Hier komt de oude heks Neda."
De oude heks Neda kakelde en grinnikte toen ze het gejammer en gehuil van de sterren hoorde over het verlies van de zon en de maan.
"Oh, geef ze ons alsjeblief terug, geef ze ons terug!" jammerden ze. "We zullen nooit meer onbeleefd tegen je zijn, zelfs niet als je onze sluiers afdoet."
"Ha ha ha" zei de oude heks luid lachend. "Ik neem aan dat jullie niet meer onbeleefd tegen me zullen zijn, mijn dwaze sterretjes, maar ik ben van plan de oude maan en de zon in mijn kast opgesloten te houden en jullie de

hele tijd te laten schijnen totdat jullie zo slaperig zijn dat jullie uit de lucht vallen. Ha, ha, ha!"
"Oh Oh oh!" jammerden de sterren nu allemaal samen, en de oude Neda vloog dichtbij hen om beter te kunnen zien hoe ze leden,

en toen deed kleine ster wat de eerste ster haar had opgedragen, en het volgende moment vloog ze samen met de oude heks Neda naar haar toe huis op de top van de berg.
Kleine ster keek maar één keer tussen haar oogleden door en zag de oude Neda het huis binnengaan. Toen sloot ze haar ogen en wachtte tot ze zeker wist dat de heks sliep.
Heel, heel voorzichtig opende ze de deur en glipte naar binnen. Toen keek ze om zich heen en van onder een deur door zag ze een heel helder licht en ze wist dat achter die deur de zon en de maan waren.
De sleutel zat in de deur en het kostte maar een seconde om hem om te draaien. "Wees stil!" zei kleine ster. "Ik ben gekomen om jullie vrij te laten. Maak geen geluid, maar volg mij."
Kleine ster nam de grote zwarte cape van de oude heks Neda en gooide die over de zon en de maan zodat hun

felle licht de oude heks niet zou wekken, en nog geen minuut later zaten ze allemaal op de bezemsteel, terwijl kleine ster hem drie keer glad streek, drie keer de ene kant op en drie keer de andere kant op, en toen zei ze: "Naar de hemel. Breng ons naar huis, goede bezemsteel."
Ze vlogen weg, en na korte tijd scheen de zon aan de hemel alsof hem niets was overkomen, en de sterren vielen in slaap en sliepen diep; ze waren zo moe.

Kleine ster nam die nacht heel rustig haar plaats aan de hemel in, maar de andere sterren wilden alles weten over haar avontuur.
"Oh, ik deed gewoon wat de eerste ster me vertelde," antwoordde de kleine ster bescheiden, "en bracht de zon en de maan terug, dat was alles."
"Je was een dapper sterretje," zei de eerste ster, "en als beloning is de bezemsteel van de oude heks veranderd in sterren, waarvan een groot kruis moet worden gemaakt, en in dit kruis zul jij voor altijd schitteren, en je zult meer helderheid aannemen dan wie dan ook van ons, jij dappere, dappere kleine ster."

Natuurlijk kon de oude heks, die nu haar bezemsteel voorgoed kwijt was, de sterren niet meer lastig vallen, dus schitterden en fonkelden ze blij verder, altijd dankbaarheid tonend naar kleine ster omdat zij hen uit grote problemen had geholpen.